

Kjerringa mot strauamen.

(1935)

Da va enn gong enn meinn som hadde ei kjæring, á hu var sá vriin á vrang at dá va itte gått á vara ihop mæ-n. Meinn hadde inga rá mæ-n. Dæ hainn ville, dæ ville hu tvertt i mot.

Sá var dæ enn synnda om sammarn at mein á kjæringa jikk ut á skulle sjá hássen ákærn sto. Da dom kámm átt en áker pá den andre sia ta ælve,sa mein:"I márá får vi nákk teill á sjæra". "Ja i márá får vi nákk teill á klyppe", sa kjæringa. "Áfferná, ska vi klyppe! Ska vi itte fá láv á sjæra heill ná", sa mein. Nei klyppe skulle dom, mennte kjæringa. "Dæ æ æiller værre enn á væta lite", sa mein, "meinn du har fell gått ifrá dæ vesle vette du hadde á, ná. Har du sett náen ha klyfft ákærn náen gong du a?" sa-en.

"Lite vet je, á lite vill je væta", sa kjæringa, "meinn dæ vet je, at ákærn ska klyppes á itte sjæras", sa a. Dæ va itte á tala pá, klyppes sku-ul-n. Sá jikk dom á akkederte borttáver teill dom kámm pá brua áver ælva,like væ en jup hól. "Dom seier før ett gammæillt ol", sa mein, "at go reskap jór gått arbe. Meinn dæ trur je nákk ska bli ei arttu skár, som ska klyppes mæ sausáks", sa-n. "Ska vi slett itte fá láv teill á sjæra ákærn a?" sa-n.

"Nei, klyppe, klyppe, klyppe", roffte kjæringa, háffte opp á klyffte mæ fingrom etter nasa-a pá meinna. I arjheten ság a sei itte føri, á datt áver enn stákkene pá bruen á datt uti ælva. "Gammæill vana ær vunn á vein-ne", tengte mein, "meinn dæ sku vara arttukt om je fekk rett engong á". Meinn drog uti horn á fekk tak i hártápen pá-n, sá vitt á fekk hue áver vatne.

"Ska vi sjæra ákærn?" sa-n. "Klyppe, klyppe, klyppe", skrek kjæringa.

"Je ska lære dei á klyppe, je", tengte mein, á dukke a unner att. Men dæ jærtte itte, dom skulle klyppe-n, sa a, da-n to a oppatt.

"Je káinn itte æinne tru heill kjæringa æ ga-ærn",

sa mein. "Mange æ gærne á vet d(æ) itte, mange har vett á når d(æ) itte, meinn je får freste enn gong teill,like væl", sa-n.

Men-n hadde itte før fátt a unner før a sætte hainna opp áver vatne á teill á klyppe mæ fingrom som ei saks.

Da vart mein lidli sint, á dukke a både væl á lengi. Meinn rett som dæ var, datt hainna unner vatne, á kjæringa vartt sá tong, at-n mátte slæppe take.

"Vill du dra mei neri horn átt dei á, da, káinn du ligga dær, ditt styggels", sa mein. Á sá droknes kjæringa.

Meinn da dá lei om litt, syttes-n dæ var gæll at a sku ligga dær á itte kámmá i kresten jol, á sá jikk-n neáver áa á lette á sáknæ etter-n.

Meinn æilt-n lette á æilt-n sáknæ, sá fæinn-n á itte. Meinn fekk mæ sei garsfolke á andre fálk frá grena, á dom ga sei teill á grava á sáknæ neáver hele áa æille somma, meinn æilt dom lette, á æilt dom sáknæ, sá fæinn dom itte kjæringa.

"Nei", sa mein, "dæ káinn nákk itte nytte, datta.

Dennda kjæringa var ei kjæring fer sei sjól, hu", sa-n.

"Mæ a levde var a helt pá tværss, á hu ha fell itte

værtti æinnsless ná heill", sa-n. "Vi får teill á lete

oppáver á freste áváfor fásen, káinnssi hu ha flátá sei oppáver".

Dom jikk oppáver á lette á sáknæ áváfor fásen, á dær lág kjæringa, dæ var rikti nákk.

Dæ var kjæringa mot stræmma, dæ.
